

2. Внукова Н.М. Концептуальные основы формирования трансграничных финансовых кластеров / Н.М. Внукова : [Електронне джерело] : Режим доступу http://crossborder.ucoz.com/publ/transgranichnye_klastery/transgranichnye_klastery/konceptualnye_osnovy_formirovaniya_transgranichnykh_finansovykh_klastero/6-1-0-8
3. Мікула Н.А. Стратегія формування та підтримки розвитку транскордонних кластерів / Н.А. Мікула // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. Кластери та конкурентоспроможність прикордонних регіонів: Збірник наукових праць. Вип.3 (71) / НАН України. Ін-т регіональних досліджень; Редкол.: Відп. ред. Є.І.Бойко. – Львів, 2008. – С. 129-141
4. Внукова Н. Транскордонні кластери: закордонний та вітчизняний досвід / Н. Внукова [Електронний ресурс] : Режим доступу : <http://www.inno.kharkov.ua/wp-content/uploads/2009/10/transkordonnd196-klasteri1.pdf>.
5. Мікула Н. Стан та перспективи розвитку транскордонних кластерів в Україні / Н. Мікула : [Електронний ресурс] : Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Geopolityka/2010_2/PDF/Mikula.pdf.
6. Сільвестрі А. Досвід Великої Британії з розвитку hightech кластерів / А. Сільвестрі // Інтернетжурнал «Інновації в Києві». – 2005. – №1 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.innovation.com.ua>.
7. Демченко В. Моделі транскордонних кластерів / В. Демченко // Звіт НДР «Розробка регіональної стратегії формування та підтримки розвитку транскордонних кластерів». Наук. кер. д.е.н., проф. Н.Мікула. № держреєстрації 0106U013076. – Львів, 2008. – С. 166 с.
8. Карпатський регіон: актуальні проблеми та перспективи розвитку: колективна монографія / Н.А. Мікула, Є.Е. Матвеев, В.В. Гоблик, І.Р. Тимечко та ін.; відп. ред. Н.А. Мікула – Львів: Інститут регіональних досліджень НАН України. (Серія «Проблеми регіонального розвитку»: у 8 томах, т.8), 2013. – 372 с.
9. Гоблик В.В. Економічна суть кластерів та перспективи їх створення / В.В. Гоблик, Т.Д. Щербан, В.В. Гоблик // Науковий диспут: питання економіки та фінансів: збірник тез наукових робіт VIII Міжнародної науково-практичної конференції (Київ – Будапешт – Відень, 28 грудня 2016 р.). – Фінансово-економічна наукова рада, 2016. – С. 61–64..
10. Гоблик В.В. Формування транскордонних туристичних кластерів як пріоритетний напрям розвитку при- кордонних регіонів України / В.В. Гоблик // Економічний форум. – 2015. – № 3. – С. 117–123.

Гриненко Анна

студент

Пилипенко Любов,

студент

Стадник Вікторія

к.е.н., старший викладач кафедри менеджменту

ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»

м. Ніжин, Україна

СУЧАСНІ ЗАВДАННЯ МЕНЕДЖМЕНТУ

Сучасний менеджмент – особлива галузь знань і професійної підготовки керівників і спеціалістів у різних сферах діяльності. Ефективно управляти сучасним підприємством або його підрозділами не можливо без розуміння сутності й змісту менеджменту.

Терміни «управління» і «менеджмент» пов'язані між собою. «Управління» – це цілеспрямована дія на об'єкт, з метою зміни його стану або поведінки. Управляти можна технікою, технологією, ресурсами тощо. «Менеджмент» є складовим елементом управління,

під яким розуміють цілеспрямовану дію на колективи працівників або окремих виконавців, з метою досягнення поставлених цілей [1, с. 6; 3, с. 12; 4, с. 36].

Управління підприємством у наш час є дуже складною справою і потребує різносторонніх знань. Керівник (менеджер) має бути освіченою людиною в галузі виробництва, знати кон'юнктуру і динаміку ринку, володіти знаннями з технології і організації виробництва, економічних важелів ефективної діяльності підприємства.

Американський економіст Мінцберг виділяє такі види діяльності менеджерів: головний керівник; лідер; представник організації при зовнішніх контактах; підприємець, який удосконалює виробництво; ліквідатор порушень у діяльності організації та ін.

Менеджмент, як вид професійної діяльності, передбачає:

- орієнтацію фірми на потреби ринку і організацію виробництва тієї продукції (послуг), яка може задовольнити споживачів і принести фірмі передбачений прибуток;
- постійне намагання підвищити ефективність виробництва;
- самостійність прийняття управлінських рішень і відповідальність за їх ефективну реалізацію;
- використання новітньої техніки, технології, інформаційних систем управління та ін.

Головною метою та сутністю менеджменту є цілеспрямований вплив на працівників чи окремого виконавця, з метою виконання поставлених завдань при раціональному використанні ресурсів, а також для створення ринкової вартості, здатної покрити всі витрати, пов'язані з використанням ресурсів, і забезпечити прийнятний рівень доходів на умовах, адекватних ризику вкладників капіталу.

В Україні поки ще не досягнуті значні успіхи в теоретичному і практичному освоєнні менеджменту.

Реорганізуються старі структури управління і влади, при цьому використовуються західні моделі управління. Однак механічне перенесення концепції управління з одного соціокультурного середовища в інше, сліпе копіювання досвіду тієї або іншої держави – практично неможливе і веде до негативних економічних і соціальних наслідків.

Завдання менеджменту полягає в здійсненні організації виробництва таким чином, щоб урахувати всі потреби споживача і забезпечити максимальну рентабельність діяльності підприємства. Вони повинні ставитися так, щоб на виробництві працювали робітники з відповідною кваліфікацією, також щоб здійснювалося стимулювання роботи працівників за допомогою підвищення їхнього рівня заробітної плати.

Правильний і ефективний менеджмент сприяє продуктивності роботи підприємства, освоєнню нових і вигідних для роботи ринків.

Керівник, що розумно здійснює управління підприємством, самостійно визначає першочергові цілі менеджменту і завдання для підприємства, а також пропонує шляхи їх вирішення за допомогою певних ресурсів.

До завдань, які вирішуються в менеджменті, також відносяться визначення конкретних цілей розвитку фірми, розробка стратегій розвитку фірми, господарських завдань і шляхів їх вирішення. А також до завдань відноситься розробка системи заходів для вирішення проблем, що плануються на різні часові періоди, визначення необхідних ресурсів і джерел їх покриття.

Як самостійний вид професійної діяльності менеджмент можливий лише на базі ринку, який склався і розвинувся: він є управлінським механізмом, який вбудований в ринкову економіку.

Менеджмент як організація управління фірмою, яка здійснює будь-які види підприємницької діяльності, що направлені на одержання прибутку. Зміст менеджменту, полягає в досягненні фірмою певних результатів у ході підприємницької діяльності.

Головне завдання менеджменту полягає в створенні організаційної культури, творчого інноваційного клімату, що стимулюють працівників на нововведення. Керівники

підприємств повинні стати ініціаторами в області реалізації технологічних і організаційних змін [2, с. 25].

Тому найважливішим фактором успіху стає безупинне теоретичне і практичне навчання керівників нового типу: високопрофесійних, компетентних у широкому колі економічних, соціальних і технологічних питань, з високим почуттям відповідальності за результати діяльності підприємства.

Отже, сучасний менеджменту, має особливе значення. По-перше, перехід української економіки на ринкові відносини вимагає вивчення форм і методів управління, на рівні основної господарської ланки – виробничого відділення (малі підприємства). Практичне використання такого досвіду на вітчизняних підприємствах – одне з першочергових завдань.

По-друге, широкий вихід вітчизняних малих підприємств на ринки обумовлюють необхідність глибокого вивчення і знання практики менеджменту.

Це висуває високі вимоги до підготовки фахівців-менеджерів і, в першу чергу тих, котрі будуть зайняті в економічній сфері діяльності і пов'язані з підготовкою і прийняттям рішень у цій області. Знання ними проблем теорії і практики менеджменту є обов'язковим.

Список використаних джерел

1. Андрушків Б. М. Основи менеджменту / Б. М. Андрушкін, О. Є. Кузьмін. – Львів: Світ, 1995. – 296 с.
2. Бабаєв Л. В. Малий бізнес. Ринки і суспільство / Бабаєв Л. В. – М.: МП, 1992.
3. Будзан Б. Менеджмент в Україні: сучасність і перспективи / Будзан Б. – К.: Основи, 2001. – 349 с.
4. Жигалов В.Т. Основи менеджменту і управлінської діяльності. Підручник / В.Т. Жигалов, Л.М. Шимановська. – К.: Вища школа, 1994.
5. Кузьмін О. Є. Теоретичні та практичні засади менеджменту: навч. посібн. / О. Є. Кузьмін, О. Г. Мельник. – [2-е вид., доп. і перероб.]. – Львів: Національний університет «Львівська політехніка», «Інтелект-Захід», 2003. – 352 с.
6. Сладкевич В.П. Современный менеджмент (в схемах): Опорный конспект лекций / В. П. Сладкевич, А. Д. Чернявский. – К.: МАУП, 2000. – 112 с.
7. Тарновська Н. П. Менеджмент: теорія та практика: підручник для вузів / Н. П. Тарновська, Р. М. Пушкар. – Тернопіль: Карт-бланш, 1997. – 456 с.

Goray A.V..

Applicant at the Department of economic theory
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
BIOECONOMY IN EU 28

The field of bio-economy is developing rapidly. Today there is a variety of related technologies and raw materials on offer, and many more are not yet utilised. These technologies interconnect and work in symbiosis supporting each other – waste from one process is a fuel for another. Many technologies also operate on the sideflows or waste from other processes and provide side benefits such as reduced nutrient emissions. Bio-economic solutions use raw materials that have significant side-benefits and provide local jobs while reducing waste amounts and waste management costs. This forms an industry complex in a technical, commercial and social sense [1].

The analysis of the Eurostat data of 2013 shows (Figure 3) that the turnover of the total bioeconomy (including food and beverages and the primary sectors agriculture and forestry) in the EU-28 results in 2.1 trillion EUR. Roughly half of this is accounted for by the food and beverages sector, almost a quarter of the turnover is created by the primary sectors (agriculture and forestry), while the other quarter is created by the so-called bio-based industries (such as chemicals and plastics, pharmaceuticals, paper and paper products, forest-based industries, textile sector, biofuels and bioenergy) [1].